

[Statsministeren.]

dette Samarbejde uden at kunne gaa dybere ind paa dets Former og Indhold, og dette var der ingen Begrundelse eller Adkomst til. Efter min Overbevisning er det nordiske Samarbejde i en saa god Gænge og under saa gunstige Vilkaar, som Tid og Forhold og Forskellighed i Nationerne nu engang muliggør det.

Ærede Ordførere har dernæst omtalt Arbejdsløsheden i kendte Vendinger, navnlig var det ærede Medlem Hr. Brorsen meget kritisk. Det kan vel sagtens ikke nægtes, at Krise, stoppet Udvandring, 25 000—50 000 Menneskers Afskedigelse fra Landbruget og forskelligt andet har bidraget til at vanskeliggøre Tilvejebringelsen af Beskæftigelse i den Række Kriseaar, som nu ligger bag os. Men dog er der i disse Aar foretaget forskelligt, og navnlig hævder jeg, har Valutacentralen en Tid gjort beskæftigelsesmæssig Nytte ved Siden af, at den ogsaa løste andre Opgaver, som var paalagt den, men desuagtet angribes denne Institution baade fra Venstre og Konservative, samtidig med at disse Partier saa forfærdelig gerne vil afhjælpe Arbejdsløsheden, idet det maa bemærkes, at de i øvrigt er ganske uenige, naar Spørgsmaalet om, hvad der skal sættes i Stedet for Valutacentralen, opstaar: den Told, der viftes med fra den ene Side, vil man afgjort ikke have fra den anden Side. Der er altsaa i disse Kriseaar sat Midler ind mod Arbejdsløsheden. 100 000 er kommet i Beskæftigelse i Løbet af de sidste fem Aar, men Vandringsen fra Land til By og de andre Forhold, jeg nævnte, har naturligvis stillet Produktionen over for meget større Opgaver end nogen Sinde før.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen, hører jeg, forkaster, delvis i hvert Fald, de offentlige Arbejder, som er nævnt, han mener, at flere af dem oven i Købet er ganske normale Vejarbejder o. s. v. Nej, det er ikke helt Tilfældet, men naturligvis er det Arbejder, som maaske engang, om 5, 10 eller et andet Antal Aar, vilde blive udført, det er Arbejder, som tages frem nu og fremskyndes til Udførelse, men som altsaa normalt ikke vilde komme til Udførelse i disse Aar. Det kan være ubehageligt nok saaledes at skulle tage Forskud paa Arbejder, der ellers skulde udføres engang i Fremtiden, men man kan ikke ligefrem opfinde Arbejder af helt uproduktiv Art, det ligger i hvert Fald ikke for praktiske Folk med Sans for Landets økonomiske Interesser. Det ærede Medlem har vel Ret i, at nogle af disse Arbejder ikke i Morgen eller

de nærmeste Dage kan sættes i Gang, men det kan ikke udelukke, at det alligevel er værdifuldt, at disse Arbejder tages op til den Forberedelse, som er nødvendig for ethvert Arbejde; hvis det ikke sker, kommer de overhovedet aldrig i Gang. Altsaa, en Bebrejdelse for, at nogle af disse Arbejder først skal forberedes, er, synes jeg, ganske uberettiget, hvorledes skulde man ellers bære sig ad med Arbejder, man tænker sig at sætte i Gang? Over for denne Kritik skal jeg i øvrigt kun sige, at det er ikke meget ansvarsbevidst hver Dag at fremhæve den store Arbejdsløshed og saa kaste sig over enhver Foranstaltning, der foreslaas til Imødegaaelse. Det er jo kun godt, at en saadan Adfærd er saa let gennemskuelig, som den er. Jeg skal tilføje, at ingen kan benægte, at der i disse Aar hvert Aar er ydet en betragtelig Indsats med det Formaal at imødegaa Arbejdsløsheden, medens der, naar vi gaar tilbage i Tiden, over for de kriseramte Industrier med ca. 50 000 arbejdsløse i 1927—28 ikke blev rørt en Finger af dem, der dengang havde Ansvaret. Til Trods for talrige Henvendelser fra Industrierne og Arbejderne var der aldrig andet end Afvisning at vente, ja, til sidst kom det, der blev gennemført en hensynløs Nedskaering af de fattigstes Indtægter til Fordel for Millionærerne og andre Formueejere i Landet. Jeg bemærker ogsaa, at det ærede Medlem Hr. Brorsen i Grunden som eneste Anvisning har den at lukke af for Understøttelsen til de ugifte arbejdsløse. Det synes at være en mærkelig Hjælp til de stakkels Mennesker. Et Stykke tidligere paa samme Spalte havde det ærede Medlem saa ondt af disse Menneskeskæbner, men de unge, ugifte Mennesker er jo ogsaa en Slags Mennesker. Vi har her i Landet en Arbejdsløshedsforsikring, hvortil Arbejderne betaler med et rundt Tal 40 Mill. Kr. aarligt i disse Aar, og det sker for at sikre sig en Understøttelse, hvis Arbejdsløsheden kommer. Saa møder det ærede Medlem og siger: Lad os tage Understøttelsen fra dem. Ja, det vilde være det samme, som hvis en Landmand har betalt Haglskadeforsikring eller Stormskadeforsikring eller en Assurance for sine Heste eller andet, og man saa paa det Tidspunkt, da han skulde nyde godt af Indbetalingen, vilde sige: Nej, Tiderne er saadanne, at vi stryger det, du skulde have.

Jeg tror ikke, at det ærede Medlem i samme Grad vilde være begejstret, som han synes at være ved Tanken om at tage Understøttelsen fra de arbejdsløse.

Om Forfatningen er der sagt nogle